

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danskeren 1

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danskeren 1", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 496. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1848_941-txt-shoot-idm20629.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

1848. Nr. 32.

Danskeren.

Et Ugeblad.

3. Kvartal. Onsdagen d. 25. October. Nr. 4.

Den Danske Folke-Stemme

om

Freden, Krigen og Vaabenstilstanden.

Danmark befinder sig for Øieblikket i den besynderlige, hardtad utrolige Stilling, at vi har *hverken* Fred eller Krig eller Vaabenstilstand, saa det kan maaskee synes unyttigt at undersøge, hvilken af Delene der vilde være bedst, naar vi havde den; men det er dog ikke saa, thi skjøndt vi vist nok for Øieblikket har ligesaa lidt Udsigt til en god *Fred*, som til en god *Vaabenstilstand*, saa har vi dog alt enstund havt Udsigter til en god *Krig*, som vilde være langt at foretrække for den fredelige Krigstilstand og den krigerske Vaabenstilstand, hvorunder Landet nu sukker, og hvorved Riget meget snart maatte gaae tilgrunde.

Ja, vel huer *Freden* mig, som alle *Dannemænd* og *Dannekvinder*, bedst, men derom er de jo alle enige med mig, at en *Fred* af *samme* Art 498og paa samme Vilkaar som *Vaabenstilstanden* af 26de August maae vi meget frabede os, som baade meget for dyrekjøbt, meget for kostbar og meget for skammelig, saa naar kun alle *Dannemænd* saae, at en *bedre* *Fred* kan vi umuelig faae uden ved en god *Krig*, da stemde de vist med mig paa at begynde Krigen paany, heller idag end imorgen, da den saakaldte *Vaabenstilstand*, der aldrig virkelig er indtraadt fra *Fiendens* Side, umuelig kan forpligte os.

Vist nok har jeg mærket, at næsten hele det *Parti*, der i *Foraaret* hedde "det *Danske*" og raabde, at der for *Danmark* var hverken *Ære* eller *Lykke* eller selv *Tilværelse*, med mindre Kongeriget paa alle *Landkort* og paa alle *Papirer* gik lige til *Eideren*, at de nu, saavel som det Ministerium, *Partiet* kalder *sit*, hælder til at opgive *hele* *Slesvig* og lade det opluges af *Tydskland*, bare for at faae en *Fred* af samme Skuffe, som *Vaabenstilstanden*; men Tiden har nu saa klarlig viist, hvor lidet og ubetydeligt dette *Parti* er, at dets *Stemme* umuelig længer kan giælde for det *Danske Folks!*

Er der altsaa endnu et *Dansk Folk* til, da har Det ogsaa en *anden* *Stemme* end det saakaldte *eiderdanske*, men nu aabenbar *afdanskede* *Parti*, og det vil vist findes at være den samme, som min *Stemme* fra *Begyndelsen*, *ikke* at føre *Krig* med *Tydskland* for at paanøde de *Tydske* *Slesvigere* *Dansk* *Flag* 499og *Indfødsret*, men vel for at frie de *Danske* *Slesvigere* fra det *Tydske* *Aag* og atter forbinde hvad *Gud* har sammenføiet, og hvad der, for ret at trives er hinanden uundværligt. At slaaes til *sidste Mand*, som de *Eiderdanske* sagde, hele *Folket* vilde for at gjøre *Tydske* til *Dansk*, det vil det *Danske* *Folk* vist nok *ikke* engang for at indvinde den *Danske* *Deel* af *Slesvig*, men *virkelig* *slaaes* og bløde for *Brødrene* i *Slesvig*, *saalænge* de ærlig vil staae bi, og der er mindste *Haab* om *Seier*, det vil *Kongerigets* *Danske* *Folk* tilvisse, og har derfor hele *Sommeren* sukket dybt over, at det ikke skedte, men at *Krigshæren* stod i *Marken*, med stor *Besværlighed* og stor *Bekostning* til ingen *Nytte*, fordi de, der havde fremkaldt *Krigen*, turde ikke føre den, de der havde taget *hele* *Slesvig* i *Munden*, turde ikke engang holde *Haand* over *Hælvten!*

Det Danske Folk har sukkeet over dette hele Sommeren, sukkeet over, at *Nørre-Jylland* hverken strax blev sat i Forsvarsstand eller siden ilet til Hjelp, og sukkeet over at det *Danske Slesvig* ikke efter Hædersdagen ved *Dyppel* blev mandig forsvaret, men efterhaanden aldeles overladt til Fienden, som netop nu, under den *saakaldte* Vaabenstilstand, farer ubarmhertig frem mod Alt hvad der vil blive ved at *være Dansk!* Det Danske Folk sukkeer dybt ved Tanken om Vinteren, da man truer os med nye Udskrivninger af 500Folk og Penge, nye Afretninger og Mønstringer, for sagtens imidlertid at slutte en Fred vel endnu værre end Vaabenstilstanden, eller til Foraaret begynde igien hvor man slap, med den falske Krig, der har alle Krigens Besværligheder og Ulykker, men ingen af dens Opmuntringer, fører ikke til Ære, Seier og Fred, men til Skam, til Sløvhed og Død!

Man vil sagtens, halv fnysende og halv spottende, spørge mig: *hvor er, hvor findes det Danske Folk*, du taler om, *hvor*, udenfor dit eget Kammer, høres de *Suk*, hvorpaa du udtømmer din Veltalenhed, som om det var med *Suk*, man kunde *slaae Tydskerne, indtage Slesvig og give Danmark Tyngde i Magternes Vægtskaal?*

Ja, saaledes vilde *Partiet* spørge, dersom de kunde *tale Dansk*, og da de ikke kan, vil jeg spørge for dem, og svare for det *Danske Folk*, hvortil jeg med Rette regner mig, fordi jeg hverken sætter mig selv eller noget Parti over det Danske Folk, men tager dette *Folks Parti* mod alle og enhver, var det ogsaa mig selv, der staae Dets Selvstændighed og Frihed, Dets Ære og Lykke iveien.

Jeg veed det godt, det nytter ikke, om jeg herved oplyser, at *alle de*, der gjør ligesaa, og tager det *Danske Folks Parti* mod alle *fiendtlige* Personer og Partier, Folk og Stammer og Tungemaal, at *alle de*, og kun de alene, *udgjør* det *Danske* 501Folk, thi dels forstaaer Partiet vel slet ikke denne aabne og jævne, *Danske Tale*, og dels maatte der først være et *kiendeligt*, frivillig sammentraadt "*Dansk Selskab*" trindt i hele Riget, for at man kunde pege paa *hele* det sukkeende *Danske Folk* og sige: see der!

Det gaaer heller ikke an at pege paa *Rigsdagsmændene*, der nu snart skal samles og sige, see der et *Udvalg* og *Udtryk* af hele det *Danske Folk*, og hør, at Dets Stemme er først og sidst et dybt Suk, ved Tanken baade om *Krigen* og *Vaabenstilstanden* og den ventelige *Fred*; thi skiøndt jeg ikke tvivler om, at Sukket jo vil høres ogsaa i denne Forsamling, saa er den dog efter sin Sammensætning langt mere skikket til at forvirre eller kvæle end til at udtrykke det *Danske Folks* Stemme.

Her er nemlig, paa den ene Side, den store Indflydelse, som en enkelt *Partimand* aabenbar har øvet paa mange af Valgene, og her er paa den anden Side Skaren af de *saakaldte* Kongevalgte, der hverken er valgte af Folket eller har for største Delen havt mindste rimelig Udsigt til at vælges af Folket. Hvad det nemlig havde at betyde med de *saakaldte* "store Minoriteter" der ved Kongevalgene skulde tages i fortrinlig Betragtning, det er jeg selv et levende Beviis paa, thi skulde nogen *Minoritet* ved Valget tages i fortrinlig Betragtning, da maatte det jo været den for mig, hvorom Valg-Bestyrelsen bekiendte, at den maaskee igrunden var 502*Majoritet*, og for hvis Valg der desuden er faldet ikke faa Stemmer trindt i Riget, og om hvis *Danske Folkelighed* der dog nok er een Stemme, saa god som titusinde.

Det eneste, jeg da kan gjøre for at pege paa Noget, der, uden at være *hele* det Danske Folk, dog er et kiendeligt *Udvalg* deraf, hvis Stemme igrunden maa falde sammen med *Folke-Stemmen*, det er at pege paa den *Danske Krigshær*, der vel for en stor Deel ogsaa er kongevalgt, men som, forsaavidt den har viist Villie og Mod til at stride og lide for Danmarks Rige og hele det *Danske Folk*, uimodsigelig har beviist, den hører til *Folket*, og er Dets ægte *Udvalg* og stærkeste *Udtryk*.

Ja, paa den *Danske Krigshær* vil jeg pege og sige: *der* kan I høre Sukket baade *fra* og *for* gamle *Danmark* og hele det *Danske Folk*, det dybe Suk baade over den *falske Krig*, der neppe lod den ærlige komme tilsyne, over den *falske Vaabenstilstand*, der kun lammer Danskens Haand og lægger alt i *Fiendens*, og over den *falske Fred*, som, efter alle Mærker, skal beseigle Skammen og fuldende Rigets Undergang!

Paa dette ægte *Udvalg* af det *Danske Folk*, hvis Stemme er Udelukt fra Rigsdagen, hvor dog den *Danske Folkestemme* ene og heel skulde høres, derpaa vil jeg pege, som gyldig Hjemmel for at jeg 503har den *Danske Folke-Stemme* med mig, naar jeg sukkeer dybt over den Maade, hvorpaa *Krigen* er ført, over den Uskiønsomhed, det Danske Folks *Frivillighed* har mødt, over den Uvirksomhed, hvori Rigets Magt er holdt, og den spildte Omkostning, hvorved Hjelpekilderne udtømmes, over den Vaabenstilstand, hvorved intet er vundet, men meget er tabt og alt sat i Fare, uden at dog vor *Krigshær* enten har lidt noget Nederlag eller noget Øieblik tabt det Løvemod, der varsler om Seier, eller den Fædernelands-Kiærlighed, som Danmarks Lykke fra Arildstid har fulgt!

Tør man nu spørge, hvad det kan nytte, at *Folket sukkeer*, at det ædle, det kiække og trofaste, det kiærlige, det gavmilde og godtroende *Danske Folk* sukkeer, *ikke* over Mangel paa Mod eller Kraft eller Lykke, *ikke* over nogen Byrde eller Besværlighed, over noget Offer, som Fædernelandets Vel, som gamle *Danmarks* Ære, Værn og Varighed kræver, *men* sukkeer kun over Frygten, Udygtigheden eller Fortvivlelsen, eller hvad det end skal kaldes, det, som i Kongens Raad og Landets Styrelse har forhindret og synes nu ved en gruelig Vaabenstilstand at ville forbyde al kraftig Benyttelse af Folkets Mod og Rigets Styrke, til vore *Slesvigske Brødres* Bistand, til vore *Grændsers* Værn og til *Underkuelsen* af det skammelige *Oprør*, hvorved ikke blot det

Danske Folks Ære er krænkert og Dets Harme optændt, men *Dannevirkes* Porte, *Dans504marks* Grændsefæstning forraadt, *Danmarks* Rige bragt til Randen af Undergang! Skulde *saadant* et Suk af *saadant* et Folk, det dybe Hjertesuk af det *Danske* Folk over *Udanskheden* i Kongens Raad og Landets Styrelse ikke nytte, da sad der ikke længer nogen Konge paa *Skjoldung-Thronen*, som Folket har reist, Folket har baaret, Folket har hævdet fra Arildstid, ja, man turde vel sige, da sad der ingen Gud i Himlen, hvis Navn er *Fader* og hvis Liv og Lyst er *Kiærlighed*, saa hvor et Folke-Hjerte sukker dybt som det *Danske*, af ældgammel, trofast og inderlig Fædernelands-Kiærlighed, der maa Sukket ikke blot smelte *Danekongens* Hjerte, men røre den *Allerhøieste!*

Derfor, *Dannemænd* og *Dannekvinder!* I af begge Kiøn, som føle, I er Sydskende, er Børn af den samme kiærlige Moder, af den levende *Danskhed*, der, ligesom den levende Gud, seer paa Hjertet! alle I, som har det inderlige Ønske, at det *Danske Folk* og *Modersmaal*, som fra umindelige Tider med Æren har forplantet sig til os, ogsaa med Æren maa forplante sig fra os til Verdens Ende, og I, som har det *Haab*, at vi endnu, som vore Fædre saa tit og saa længe, med enige Kræfter, med fælles Løvemod og med Danmarks gode Lykke, kan trodse den *saakaldte* Overmagt og dæmpe det kun alt for store *Overmod*, der nu truer os fra det *saakaldte* enige, men dog gruelig *505splidagtige Tydskland*, ligesom de truede vore Fædre fra det *saakaldte* hellige Romerske Rige! Træder I alle hinanden nærmere i *Danmarks Navn!* Sammentræder til og i et *Dansk Selskab*, hvis Øiemed skal ene være *Danmarks* Bedste og hvis første Idræt skal være en forenet Bøn til *Majestæten* om et *Statsraad*, der baade vil svare *Folket* paa alle Dets rimelige Spørgsmaal om Rigets Stilling og Udsigter, og vil svare *Folket til*, at *saalænge* det *Danske Folk* har Sind og Mod og Midler til at forsvare sig, vore Grændser da aldrig skal findes blottede, vore *Danske* Brødre i *Slesvig* ei gives til Priis for deres arrige Fiender, og den *Danske* Krigshær ei standses, men af al Magt opmuntres til at træde i de utallige *Danske* *Kæmpers* Fodspor, som giennem de forbigangne Tider har kastet Glands paa *Danmarks* Navn og paa *Danmarks* Vaaben, har mandig stridt og kiærlig blødt, seiret eller segnet for *Fæderlandet!*

Dette er, hvad man saa end vil sige derom, intet Parti-Raab eller Parti-Raad, og ei engang en ubetinget Modsætning til det *nærværende* Statsraad, thi skiøndt jeg ikke troer det, saa var det jo dog tænkeligt, og der er vist Endeel, som troer det endnu, at det kun havde været besynderlig indviklede Omstændigheder, der havde tvunget det nærværende Statsraad til, imod sin Villie, baade at lamme Krigsførelsen og at slutte den ene *506*Vaabenstilstand værre end den anden, og at det nu baade havde Udsigt til en hæderlig og varig Fred og havde fast besluttet, hvis Fredshaabet glipper, at fornye Krigen med *Dansk Løvemod* og med hele *Rigets* *Styrke*. Dette var, skiøndt jeg finder det utroligt, dog immer tænkeligt og synes endnu at falde Endeel ganske troværdigt, og hvis da vort nærværende Statsraad vilde bryde sin haardnakkede Taushed, og kunde overbevise det *Danske Folk* om, at de hverken havde *tabt Modet* til at byde *Tydskerne* Spidsen paa *Danskens* *Enemærker*, eller havde *opgivet Haabet* om den *Danske* Sags Seier, men havde blot ved en Kiæde af de sælsomste Omstændigheder faaet *Skin* af begge Dele, da skulde jeg selv være den Første, der bad *Majestæten* om at beholde sit nærværende Statsraad, og bad Dets Medlemmer, for Danmarks Skyld, at forsvare deres vanskelige Post til Riget var reddet; thi jeg er ingen Ven ad mange Skifter, og det er *kun som Historiker* jeg bryder mig om *Navnene* paa dem, der styrer godt i Havsnød og bringer det grundskudte Orlogsskib lykkelig i Havn. Kun for Ærlighedens og Aabenhjertighedens Skyld, som er *gammeldansk*, siger jeg det reent ud, at *jeg* i denne Henseende ei har mindste Tillid til vort *nærværende* Statsraad, fordi det, i mine Tanker, var umueligt at Samme uden aldeles at have *tabt Modet* og *opgivet Haabet*, kunde gjort, hvad det har gjort ved *507*at undertegne Vaabenstilstanden af 26de August. Herved gik nemlig vore Ministre, for mine Øine, aabenbar Krebsgang, sig selv forbi, tilbage til den *17de Marts* og til *Carl Moltke*, altsaa til den Stilling og til den Mand, som det *Danske Folk* fandt utaalelige, og som vi alle troede, ved de *nye* *Ministre* skulde afløses, for aldrig meer at vende tilbage, saa at selv naar Ministrene af *22de Marts*, *Carl Moltkes* politiske Banemænd, nu havde faaet den Tro, at *Danmarks* Forhold til *Slesvig-Holsteen* ei kunde blive bedre end det var den *syttende* *Marts*, eller lægges i bedre Hænder end *Carl Moltkes*, da maatte de dog, i mine Tanker, opgivet deres Sæde i Statsraadet, som en *Feiltagelse*, og sparet ikke blot sig selv, men det *Danske* Folk for den Ydmygelse at søbe den Kaal, de havde spyttet i!

Men, vil endnu vel Somme sige, vore Ministre vilde upaatvivlelig ogsaa langt heller trukket sig tilbage end undertegnet den ydmygende, dem selv politisk tilintetgjørende, Vaabenstilstand, men de *nænde* det vist ikke, for *Danmarks* Skyld, som da enten maatte faldet tilbage i *Absolutismens* Vold eller styrtet i *Revolutionens* Afgrund!

Jeg kunde svare: har da ikke de samme Ministre selv baade begyndt Revolutionen og øvet Absolutismen? men jeg vil ikke trættes om de *pluddervælske* Ord, men sige: et stort og farligt *Omsving* var i *Dans508mark* som andensteds uundgaeligt, og at det ikke bliver til en *Omvæltning*, haaber jeg af *Danskheden* og *Danmarks* gode Lykke, og hvad *Enevoldsmagten* angaaer, da føler det *Danske Folk*, at ligesaa *uindskrænket* som den i *Marken* maa være hos *Anføreren*, ligesaa *uindskrænket* maa den i en *farlig* *Krigstid* være hos *Regjeringen*, hvad Navn, den saa fører, saa hvem der vil Rigets og Folkets Vel, og har mindste Øie for hvad dertil hører, vil i dette Øieblik ei trættes med nogen Minister eller med noget Statsraad i *Danmark* om deres *politiske* *Anskuelser*, eller om deres Berettigelse til at byde og iværksætte hvad de troer, det *almindelige* *Bedste* kræver. Under saadanne for et Folk og Rige livsfarlige Omstændigheder maa Folkevennen nødvendig betragte Forfatningen ligesom Forfatningen ombord paa et Skib i Havsnød, hvor man, *indtil videre*, maa lade det gaee med *Rangen* og *Retten* og selv med *Redskab* og *Ladning*, som det kan, naar kun Hovedsagen

naaes, saa Skib og Mandskab bjerges. Det er derfor, ved Dannelsen af et nyt Statsraad eller Ministerium ligesaa lidt som det var ved Dannelsen af det nærværende, *Folkets* og *Folkevennens* Spørgsmaal, om man i en Hast kan finde og faae et Statsraad, der besidder alle ønskelige Dyder og Fuldkommenheder, og som i eet og alt har Folkets Tillid, nei, det er kun Spørgsmaalet, om man i en 509Hast kan finde og faae et Statsraad, der kiender og deler *den Danske Folke-Villie*, fremfor alt, det koste hvad koste vil, at redde gamle *Danmarks* Rige fra Skændsel og Undergang, og som *dertil* baade kan og tør benytte alle tjenlige Midler. Et saadant Statsraad, der vel maa være baade Kongen og Folket ansvarligt for al sin Idræt, men som dog hverken Kongen eller Folket vil gaae strængt irecte med uden om det *ene* nødvendige: om *Dristigheden* og *Dygtigheden* til at benytte og anvende hele Folke-Kraften og alle Rigets Forsvars-Midler til det Heles Redning, et *saadant* Statsraad troede vi at have fundet i det Nærværende, og *indtil* Slaget ved *Dannevirke* bestyrkedes vi daglig deri, og det *første* Skridt var her saa vanskeligt, at vi er dem, som gjorde det, megen Tak skyldige, og skulde derfor tilgive dem mangfoldige Misgreb; men da Slaget ved *Dannevirke* langtfra at redde *andet* end *Danmarks Ære*, satte alt *andet Dansk* og øiensynlig det *Danske Slesvig* i yderste Fare, og da vort nærværende Statsraad fra det Øieblik af, de *saae Faren*, aabenbar tabde *Modet* til at møde og *Haabet* om at kunne overstaae den, saa burde de *traadt tilbage*, om ikke i samme Øieblik, saa dog, da det klarlig viiste sig, at kun en urokkelig *Tro* paa *Danmarks gode Lykke*, med Seiershaabet og Løvemodet, som deraf udspringer, kunde redde *Folket* og *Riget*!

510Her staaer vi, og saavel ved at *slutte* Vaabenstilstanden af 26de August, som ved at *lade* Fienden, trods den, ustraffet drive sit Spil, haane alt *Dansk* og i *Slesvig* stræbe at udrydde det, derved har vort nærværende Statsraad aabenbar, istedenfor kun at opgive *sig selv*, opgivet den *Danske Sag* som fortvivlet, saa, naar Danmark, naar det *Danske Folk* ikke vil *opgive sig selv*, da maa Dets Hu staae til et nyt Statsraad, der deler Folkets *Danske Haab* og *Mod*, og vi maatte jo dog aabenbar heller skifte Statsraad hundrede Gange end en *eneste* Gang uopreiselig *forgaae*!

Spørgsmaalet er da for Øieblikket kun om et *Dansk Statsraad*, der tør lade den *Danske Krigshær* besætte det *Danske Slesvig* og mandig møde hvad deraf flyder, thi det er for Øieblikket den *Danske Folkevillie* og det første Skridt til Rigets Redning, saa hvis et saadant Statsraad ikke var at finde, da var Riget vist nok forlorent, men kunde jo allermindst reddes ved *det* Statsraad, der ikke tør gjøre det første dertil nødvendige Skridt. Skal altsaa *Danmarks* Rige reddes, da maa det prøves, og, om det end mislykkedes ni Gange, atter prøves den tiende, om der dog ikke mellem de mere eller mindre fremtrædende *offenlige* Personer skulde findes fire, fem Stykker med saamegen *Danskhed* i alle Maader, saameget *Mod* i Brystet og saamegen *Forstand* i Panden, som der hører 511til at drive hvad der, naar det kun faaer Lov, gaaer af sig selv, til af al det *Danske Folks* Magt og Styrke at forsvare det *Danske Slesvig*, Danmark og *Danskheden* mod *Slesvig-Holstenerne* og alle deres *Hjelpere*, hvad Navn de saa end give sig, og under hvilket Paaskud de end blande sig i Striden mod den *Danske Konge* af hans oprørske Undersaatter.

Først naar Riget virkelig er reddet, det være sig blot ved Magt eller tillige ved Mægling, ved Danmarks egen eller ved Nordens forenede Styrke, først da er det Tid, først da er det klogt at ombygge det Borgerlige Selskab, thi derved opkommer nødvendig mange kildne Spørgsmaal om "mit og dit," som, naar vi vil redde Fædernelandet, nu maa glemmes over hvad der er "*alles vores*," over det store, ældgamle *Fælllesskab*, hvori vi besidder *Danmark* og det *Danske Folks* Modersmaal, berømmelige *Navn*, ældgamle men igjen oplivede *Ære*, og hidtil mageløse *Lykke* og *Held*. Det var jo aabenbar Daarskab, mens *Rigets* hele Tilværelse, Frihed og *Ære* staaer paa Spil, da at trættes og kives om *Enkeltmandens* Deel i *Styrelsen* og *Lovgivningen*, der jo begge nødvendig falder i *Fiendens* Haand, hvis *Riget* opløses og forgaaer, og da det i saa Fald blev *Tydskerne*, vi fik til vore strænge *Herrer* og fiendtlige *Lovgivere*, saa trættes de *politiske* Partier herinde nu bogstavelig om "*Keiserens Skiæg!*" *Kap512pes* vi derimod om at frelse *Danmarks* Rige, og lykkes det, som det sikkert vil, naar vi kappes med forenede Kræfter, da, naar der virkelig igjen er noget *Dansk* at trættes om, da tør vi haabe, at det *Danske Folk* finder det baade rettere, fornøieligere og klogere smukt at *forliges* om det Hele, og hvis da *Krigs-Ministeriet* enten ikke kan eller ikke vil mægle et mindeligt Forlig mellem Høie og Lave, Lærde og Læge, Rige og Fattige, da maa det afløses af et *Freds-Ministerium*, der baade kan og vil hvad Folket ønsker og fælles Bedste kræver!

Altsaa, det er, efter min fulde Overbeviisning, den *Danske Folke-Stemme*, kiendelig hos den *Danske Krigshær*: først og fremmerst, da Riget staaer i Fare, *en god Krig* med forenede Kræfter, og da, saasart som mueligt, *en god Fred* med et godt *Forligelsemaal*, hvorunder det *Danske Folk* kan *frit* med Liv og Lyst udvikle sine Evner, benytte sine Hjælpkilder, klare sin Bevidsthed og hævde sin beskedne men dog baade eiendommelige og hæderlige Plads mellem Nordens Stammer og Jordens Folkefærd!